

Waris Dirie

en

Cathleen Miller

Aangrijpend en
onvergetelijk

Mijn woestijn

WAARGEBEURD

WARIS DIRIE
EN CATHLEEN MILLER

Mijn woestijn

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Desert Flower*
Oorspronkelijke uitgever: Harper Perennial
Vertaling: Jorien Hakvoort
Omslagontwerp: MECOB
Omslagbeeld: Jurgen Frank/Corbis/Hollandse Hoogte
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 1998/2011 Waris Dirie
Copyright voor de Nederlandse taal
© 2014 Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 201 3 / NUR 402

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met HarperCollins Publishers.

Het gedicht op p. 7 is afkomstig uit *Daughter of Africa* (1992),
onder redactie van Margaret Busby en vertaald door Jorien Hakvoort.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

VOOR MAMA

Ik besef dat wanneer iemand reist over de weg van het leven, stormen doorstaat, van de zon geniet en in het oog van vele orkanen staat, het overleven alleen wordt bepaald door de wilskracht die iemand heeft. Daarom draag ik dit boek op aan de vrouw op wier schouders ik sta, met haar nimmer aflatende kracht: mijn moeder, Fattuma Ahmed Aden.

Ze heeft haar kinderen het bewijs van haar geloof laten zien terwijl ze zich geconfronteerd zag met ondenkbare tegenslag. Ze was al haar twaalf kinderen even toegewijd (wat op zich al een verbazingwekkende prestatie is) en heeft een wijsheid laten zien die de grootste wijze nog deemoedig zou stemmen.

Haar opofferingen waren talrijk, haar klachten spaarzaam. En altijd hebben wij, haar kinderen, geweten dat ze gaf wat ze had, hoe weinig dat soms ook was – zonder enig voorbehoud. Ze heeft de verschrikkelijke pijn van het verlies van een kind meer dan eens meegemaakt, en ze behoudt nog altijd haar kracht en haar moed om door te vechten voor de overblijvende kinderen.

Haar edelmoedigheid van geest en haar innerlijke en uiterlijke schoonheid zijn legendarisch.

Mama, ik houd van je, ik heb respect voor je en ik koester je, en dank de Almachtige Allah dat hij me jou als moeder heeft gegeven. Ik bid dat ik jouw erfenis eer zal aandoen door mijn zoon net zo op te voeden als jij dat zo onvermoeibaar met jouw kinderen hebt gedaan.

NOOT VAN DE AUTEUR

Mijn woestijn is het ware verhaal van het leven van Waris Dirie en alle gebeurtenissen die erin worden beschreven zijn feiten, die zijn gebaseerd op Waris' herinneringen. Hoewel alle personen in *Mijn woestijn* echt bestaan, zijn voor de meesten van hen pseudoniemen gebruikt ter bescherming van hun privacy.

*O, je bent als een kilt waar een jonge dandy
zijn zinnen op heeft gezet
O, je bent als een kostbaar tapijt
waarvoor duizenden zijn neergeteld
Zal ik ooit je gelijke vinden
– jij die slechts eenmaal aan mij werd getoond?
Een paraplu valt uiteen; jij bent zo sterk als geslagen ijzer;
O, jij die bent als het goud van Nairobi, fijn gemodelleerd,
Je bent de zon die is opgegaan
en de vroege stralen van de dageraad,
Zal ik ooit je gelijke vinden –
jij die slechts eenmaal aan mij werd getoond?*

Oud Somalisch gedicht

1 DE VLUCHT

Ik werd wakker van een heel zacht geluid. Toen ik mijn ogen opendeed, staarde ik recht in de ogen van een leeuw. Plotse-ling was ik klaarwakker en zat ik als aan de grond genageld, ik sperde mijn ogen wijd open, heel wijd, alsof ik ze zo groot wilde maken dat ze het dier tegenover mij konden omvatten. Ik probeerde op te staan, maar ik had al een aantal dagen niets gegeten en mijn zwakke benen bibberden en knikten onder mijn lichaam. Ik zakte in elkaar en viel terug tegen de boom waaronder ik had liggen rusten, beschermd tegen de Afrikaanse woestijnzon die zo genadeloos brandt rond het middaguur. Ik boog rustig mijn hoofd achterover, sloot mijn ogen en voelde de ruwe bast van de boom in mijn schedel drukken. De leeuw was zo dichtbij dat ik zijn mufte geur in de hete lucht kon ruiken. Ik sprak tot Allah: 'Het einde is voor mij gekomen, God. Neem mij tot U, alstublieft.'

Mijn lange reis door de woestijn was ten einde. Ik had geen bescherming, geen wapen. Noch de kracht om te vluchten. Zelfs

in het beste geval zou ik nog niet aan de leeuw ontkomen door in de boom te klimmen, aangezien leeuwen net als alle katten uitstekende klimmers zijn. Met zijn sterke klauwen was de leeuw veel sneller dan ik. Tegen de tijd dat ik halverwege was – PATS – een mep en ik was weg. Zonder enige vrees deed ik mijn ogen weer open en zei tegen de leeuw: ‘Kom op, pak me dan. Ik ben er klaar voor.’

Het was een prachtige mannetjesleeuw, met gouden manen en een lange staart die heen en weer zwaaide om de vliegen te verjagen. Hij was vijf of zes jaar, jong en in de kracht van zijn leven. Ik wist dat hij me onmiddellijk kon vermorzelen: hij was immers de koning. Mijn hele leven had ik die poten gnoes en zebra’s zien neerhalen die vele kilo’s zwaarder waren dan ik.

De leeuw staarde me aan en knipperde langzaam met zijn honingkleurige ogen. Mijn bruine ogen staarden terug, gevangen in de zijne. Hij keek weg. ‘Toe dan. Grijp me nu.’ Hij keek opnieuw naar me en keek toen weg. Hij likte langs zijn lippen en ging zitten. Toen kwam de leeuw overeind en stapte recht tegenover mij heen en weer, uitdagend en elegant. Ten slotte draaide hij zich om en liep weg, ongetwijfeld had hij besloten dat ik zo weinig vlees aan mijn botten had dat het niet de moeite waard was mij op te eten. Ik zag hem wegschrijden door de woestijn totdat de kleur van zijn geelbruine vacht wegviel tegen het zand.

Toen ik besepte dat hij me niet zou doden, slaakte ik geen zucht van verlichting, omdat er geen spanning was geweest. Ik was er klaar voor geweest om te sterven. Maar kennelijk had God, die altijd mijn beste vriend was geweest, iets anders voor mij in gedachten, een of andere reden om me in leven te houden. ‘Wat is het?’ vroeg ik. ‘Neem me bij de hand en leid me,’ zei ik en ik krabbelde weer overeind.

Deze verschrikkelijke tocht was begonnen omdat ik op de vlucht was voor mijn vader. Ik was een jaar of dertien en woonde bij

mijn familie, een nomadenstam in de Somalische woestijn, toen mijn vader aankondigde dat hij mijn huwelijk had geregeld. Omdat ik wist dat ik snel moest handelen, of dat anders op een dag mijn nieuwe man plotseling zou verschijnen om me op te halen, vertelde ik mijn moeder dat ik wilde weglopen. Ik was van plan om mijn tante op te zoeken, de zus van mijn moeder, die in Mogadishu woonde, de hoofdstad van Somalië. Natuurlijk was ik nog nooit in Mogadishu geweest, of zelfs maar in een andere stad. Ook had ik mijn tante nog nooit gezien. Maar in mijn kinderlijke optimisme was ik ervan overtuigd dat op de een of andere magische manier alles goed zou komen.

Terwijl mijn vader en de rest van de familie nog lagen te slapen, wekte mijn moeder me en zei: 'Je moet nu gaan.' Ik keek om me heen of ik iets mee kon nemen, maar er was niets, geen fles water, geen kruik met melk, geen mand met eten. En zo trok ik blootsvoets en met alleen een doek om me heen geslagen de donkere woestijnnacht in.

Ik wist de weg naar Mogadishu niet en dus begon ik maar één kant op te lopen. Eerst langzaam, omdat ik niets kon zien; ik strompelde voort, struikelend over wortels. Uiteindelijk besloot ik te gaan zitten omdat er in Afrika overal slangen zijn en ik daar doodsbenuwd voor was. Van elke wortel waarop ik mijn voet zette, dacht ik dat het de rug van een zwarthalscobra was. Ik keek hoe de lucht langzaam lichter werd, en nog voordat de zon opkwam, WOEPS, ging ik er alweer vandoor als een gazelle. Ik rende en ik rende en ik rende urenlang.

Tegen de middag was ik al tot ver in het rode zand gekomen en diep in gedachten verzonken geraakt. Waar ging ik in 's hemelsnaam naartoe, vroeg ik me af. Ik wist niet eens welke richting ik uitging. Het landschap strekte zich tot in de eeuwigheid voor me uit, het zand werd slechts af en toe onderbroken door een acacia of een doornstruik, ik kon mijlenver voor me uit zien. Hongerig, dorstig en moe vertraagde ik mijn pas en ging over

tot wandelen. Voortkuierend in een verveelde verdoving vroeg ik me af waar mijn nieuwe leven me zou brengen. Wat zou er nu gaan gebeuren?

Terwijl ik deze vragen overdacht, meende ik dat ik ‘WARIS, WARIS,’ hoorde roepen. Het was de stem van mijn vader die mij riep! Snel in kringetjes ronddraaiend zocht ik naar hem, maar ik zag niemand. Misschien had ik het me verbeeld, dacht ik. ‘WARIS... WARIS,’ de stem weerklonk overal om mij heen. Hij klonk smekend, maar ik was toch heel bang. Als hij me te pakken zou krijgen, zou hij me zeker mee terug nemen en ervoor zorgen dat ik met die man trouwde, en me waarschijnlijk ook nog slaan. Ik verbeelde het me niet, het was wel degelijk mijn vader en hij kwam steeds dichterbij. Ik begon te rennen, zo hard als ik kon. Ook al had ik een voorsprong van een aantal uren gehad, papa had me ingehaald. Later besepte ik dat hij me had opgespoord door mijn voetafdrukken in het zand te volgen.

Mijn vader was te oud om mij in te halen, zo had ik gedacht, omdat ik jong en snel was. In mijn kinderlijke visie was hij een oude man. Nu moet ik erom lachen omdat ik besef dat hij toen nog maar in de dertig was. We hadden allemaal een fantastische conditie, omdat we overal heen liepen; we hadden geen auto en er was ook geen enkele vorm van openbaar vervoer. En ik was altijd heel snel, wanneer ik achter de dieren aanjaagde, naar water zocht of een wedstrijd hield tegen het opkomende duister om veilig thuis te komen voordat het licht helemaal was verdwenen.

Na een tijdje hoorde ik mijn vader niet meer roepen en deed ik het wat rustiger aan. Ik ging ervan uit dat als ik er maar voor zorgde dat ik bleef lopen, papa moe zou worden en naar huis zou gaan. Plotseling keek ik achterom naar de horizon en zag hem over de heuvel achter mij aan komen. Hij had mij ook gezien. Doodsbang rende ik sneller. En nog sneller. Het was alsof we over golven van zand aan het surfen waren; ik vloog de ene heuvel op en hij gleed achter me de andere heuvel af. En zo gin-

gen we urenlang door, totdat ik uiteindelijk beseftte dat ik hem al een tijd niet meer had gezien en hij mijn naam niet langer riep.

Met bonzend hart stopte ik ten slotte en verborg me achter een struik. Ik keek om me heen. Niets. Ik luisterde ingespannen. Geen geluid. Toen ik langs een platte, uit het zand omhoogstekende rots kwam, hield ik stil om uit te rusten. Maar ik had geleerd van de vergissing die ik de nacht ervoor had gemaakt en toen ik weer begon te lopen, ging ik langs de rotsen, waar de grond hard was, en veranderde toen weer van richting, zodat mijn vader mijn voetafdrukken niet kon volgen.

Papa, zo veronderstelde ik, had rechtsomkeert gemaakt om naar huis te gaan nu de zon onderging. Toch zou hij nooit voor het donker thuis zijn. Hij zou door het duister terug moeten rennen, afgaande op de nachtelijke geluiden van ons gezin, zijn pad zoekend aan de hand van lachende en schreeuwende kinderstemmen, het geloei en geblaat van de dieren uit onze kudde. De wind draagt het geluid heel ver de woestijn door en deze geluiden werkten dus als een soort vuurtoren wanneer we verdwaald waren in het donker.

Nadat ik langs de rotsen was gelopen, veranderde ik van richting. Het maakte niet echt uit waar ik heen ging, aangezien ik geen idee had welke kant ik op moest gaan om in Mogadishu te komen. Ik bleef lopen totdat de zon onderging, het licht helemaal verdwenen was en de nacht zo duister was dat ik geen hand voor ogen kon zien. Tegen die tijd verging ik van de honger en kon alleen nog maar aan eten denken. Mijn voeten bloedden. Ik ging onder een boom zitten om uit te rusten en viel in slaap.

De volgende ochtend werd ik wakker van de zon die op mijn gezicht brandde. Ik deed mijn ogen open en keek omhoog naar de bladeren van een prachtige eucalyptusboom die met zijn takken tot in de hemel reikte. Langzamerhand werd ik me bewust van de realiteit van de omstandigheden waarin ik verkeerde: mijn god, ik ben helemaal alleen. Wat moet ik doen?

Ik stond op en vervolgde mijn tocht; dagenlang slaagde ik erin om het vol te houden. Hoeveel dagen weet ik niet precies. Het enige wat ik weet is dat er voor mij geen tijd bestond; er was alleen maar honger, dorst, angst en pijn. Wanneer het 's avonds te donker werd om nog iets te kunnen zien, stopte ik en rustte uit. 's Middags, wanneer de zon op zijn heetst was, ging ik onder een boom zitten en hield ik mijn siësta.

Het was tijdens een van deze siësta's dat ik in slaap viel en door de leeuw gewekt werd. Op dat moment gaf ik niet langer om mijn vrijheid, ik wilde gewoon terug naar huis naar mama. Ik verlangde zo hevig naar mijn moeder dat het de behoefte aan eten of water bijna overstemde. En hoewel het voor ons heel gewoon was om het een dag of twee zonder eten en drinken te stellen, wist ik dat ik het nu niet veel langer meer zou uithouden. Ik was zo zwak dat ik nauwelijks kon bewegen en mijn voeten waren zo gebarsten en pijnlijk dat elke stap een kwelling was. Op het moment dat de leeuw tegenover mij zat en hongerig langs zijn lippen likte, had ik het opgegeven. Ik was blij met het vooruitzicht dat hij me snel zou doden en me zo een uitweg uit mijn ellende bood.

Maar de leeuw keek naar de botten die door mijn huid heen staken, mijn ingevallen wangen en uitpuilende ogen en liep weg. Ik weet niet of hij medelijden kreeg met zo'n armzalig schepsel of dat het eenvoudigweg de pragmatische beslissing was dat ik niet eens de moeite waard was om als hapje tussendoor te dienen. Of dat God ten gunste van mij tussenbeide was gekomen. Maar ik besloot dat God niet zo harteloos zou zijn me te sparen, alleen maar om me dan op een andere, wredere manier te laten sterven, zoals door uithongering. Hij had een ander plan voor mij in petto en dus riep ik om Zijn leiding: 'Neem me bij de hand en leid me.' Terwijl ik me aan de boom vastgreep om mezelf in evenwicht te houden, stond ik op en riep om Zijn hulp.

Ik liep weer verder en na korte tijd kwam ik in een gebied waar overal kamelen stonden te grazen. Ik pikte het dier eruit dat de meeste melk had en rende erop af. Ik begon te drinken en zoog de melk naar binnen als een baby. De herder merkte me op en schreeuwde: ‘Wegwezen jij, klein krenge!’ en ik hoorde het slaan van een zweep. Maar ik was wanhopig en bleef maar doorzuigen, ik zoog de melk zo snel op als mijn mond die kon verwerken.

De herder kwam luid vloekend op me afrennen. Hij wist dat als hij me geen angst zou aanjagen, alle melk op zou zijn tegen de tijd dat hij bij me was. Maar ik had meer dan genoeg gehad en zette het op een lopen. Hij jaagde achter me aan en slaagde erin me een paar keer met de zweep te slaan voordat ik hem ontglipte. Uiteindelijk was ik sneller dan hij en liet ik hem achter me, staande in het zand, tierend in de hete namiddagzon.

Nu had ik brandstof in me, ik had nieuwe energie opgedaan. Daardoor kon ik blijven rennen en rennen totdat ik bij een dorp aankwam. Ik was nog nooit in een dergelijk oord geweest; er waren gebouwen en straten die van hard aangestampte aarde waren gemaakt. Ik liep midden op straat, omdat ik er gewoon van uitging dat dit de plek was waar ik moest lopen. Terwijl ik door het dorp slenterde, draaide ik mijn hoofd alle kanten op, me vergapend aan de vreemde omgeving. Een vrouw liep me voorbij, nam me van top tot teen op en riep toen naar me: ‘Jij bent zo stom. Waar denk je wel dat je bent?’ Naar een van de andere dorpsbewoners die door de straat liepen, schreeuwde ze: ‘Grote god. Kijk eens naar haar voeten!’ Ze wees naar mijn voeten, die gebarsten waren en onder de bloederige korsten zaten. ‘Hé! Lieve hemel. Ze moet wel een dom gansje van het platte-land zijn.’ Ze wist het. Deze vrouw schreeuwde naar me: ‘Meisje, als je wilt blijven leven, ga dan van de straat af. Ga van de weg af!’ Ze gebaarde naar de zijkant en lachte toen.

Ik wist dat iedereen haar hoorde en voelde me ontzettend opgelaten. Ik liet alleen mijn hoofd zakken, maar bleef mid-

den op straat lopen omdat ik niet begreep waar ze het over had. Al snel kwam er een vrachtwagen voorbij, TOET! TOET! En ik sprong opzij. Even later draaide ik me om zodat ik het verkeer kon zien en terwijl de auto's en vrachtauto's op me afkwamen, stak ik mijn hand uit in een poging iemand te laten stoppen om me te helpen. Ik kan niet zeggen dat ik aan het liften was, omdat ik niet eens wist wat liften was. Ik stond alleen maar met mijn hand uitgestoken op de straat om iemand te laten stoppen. Een auto denderde voorbij en hakte mijn hand er bijna af, die ik dus maar snel introk. Ik waagde het om mijn hand opnieuw uit te steken, maar deze keer niet zo ver. Ik keek naar de gezichten van de mensen die me voorbijreden in hun auto, stilletjes biddend dat er een zou stoppen om me te helpen.

Uiteindelijk stopte er een vrachtwagen. Ik ben niet trots op wat er daarna gebeurde, maar het is gebeurd en wat kan ik anders doen dan de waarheid vertellen? Nog altijd wanneer ik terugdenk aan dat moment, wens ik dat ik op mijn instinct had vertrouwd en niet was ingestapt.

In de vrachtwagen werd een lading bouwstenen vervoerd, ze waren puntig en hadden het formaat van softballen. Voorin zaten twee mannen; de chauffeur deed de deur open en zei in het Somali: 'Stap in, schatje.' Ik voelde me hulpeloos en misselijk van angst.

'Ik ben op weg naar Mogadishu,' legde ik uit.

'Ik breng je waarheen je maar wilt,' zei hij grijnzend. Toen hij lachte zag ik dat zijn tanden rood waren, de kleur van tabak. Maar ik wist dat het geen tabak was wat ze die kleur had gegeven, omdat ik het mijn vader eens had zien kauwen. Het was qat, een bedwelmende plant die de mannen in Afrika kauwen en waarvan de werking te vergelijken is met cocaïne. Vrouwen mogen deze plant niet aanraken, en dat is maar goed ook omdat de plant de mannen gek maakt, erg opgewonden en agressief. Vele levens zijn erdoor verwoest.

Ik wist dat ik in de problemen zat, maar ik had geen alternatief en daarom knikte ik. De chauffeur zei me dat ik achterin moest klimmen. Dat luchtte me een beetje op, het idee dat ik niet naast de twee mannen zat. Ik klom in de laadbak van de vrachtwagen, ging in een hoekje zitten en probeerde het mezelf gemakkelijk te maken op een stapel stenen. Het was nu donker en koel in de woestijn. Toen de vrachtwagen ging rijden, kreeg ik het koud en zocht ik een plekje uit de wind.

Voordat ik het goed en wel in de gaten had, knielde de man die meereed met de chauffeur naast me op de stenen. Hij was in de veertig en erg lelijk. Hij was nog bijna kaal ook, maar hij probeerde dat te compenseren met een snorretje. Zijn tanden waren afgebrokkeld en hij miste er een paar; de resterende tanden hadden lelijke rode vlekken van de qat, maar hij bleef naar me grijnzen alsof hij er trots op was om ze te laten zien. Hoe oud ik ook word, ik zal dat gezicht met die vuile wellustige grijns nooit vergeten.

Hij was ook dik, ontdekte ik toen hij zijn broek naar beneden deed. Zijn stijve penis danste tegen me aan terwijl hij mijn benen greep en ze uit elkaar probeerde te duwen.

‘O, doe dat alsjeblieft niet,’ smeekte ik. Ik sloeg mijn magere benen om elkaar heen als pretzels en hield ze stijf tegen elkaar. Hij worstelde met me en probeerde mijn benen uiteen te duwen. Toen bleek dat deze poging geen succes had, trok hij zijn hand terug en sloeg me hard in het gezicht. Ik liet een doordringende gil horen die door de lucht werd weggedragen terwijl de vrachtwagen in het duister voortdenderde.

‘DOE JE BENEN UIT ELKAAR, VERDOMME!’ We worstelden en hij drukte met zijn hele gewicht op me waardoor de puntige stenen in mijn rug sneden. Hij trok zijn hand terug en sloeg me opnieuw, harder deze keer. Bij de tweede klap wist ik dat ik op een andere tactiek moest overgaan; hij was te sterk voor me. Deze man wist kennelijk heel goed wat hij aan het doen was. In

tegenstelling tot mij had hij veel ervaring, hij had ongetwijfeld al veel vrouwen verkracht en ik zou gewoon de volgende worden. Ik wilde niets liever dan hem doden, maar ik had geen wapen.

En dus deed ik alsof ik naar hem verlangde. Ik zei liefjes: 'Oké, oké. Maar ik moet eerst even plassen.' Ik kon zien dat hij nu nog opgewondener raakte – hé, die kleine meid had er wel zin in! – en hij liet me opstaan. Ik ging naar de tegenoverliggende hoek van de laadbak en hurkend in het donker deed ik alsof ik een plas deed. Deze afleidingsmanoeuvre gaf me wat tijd om te bedenken wat ik nu zou gaan doen. Toen mijn kleine toneelstukje was afgelopen, had ik mijn plan klaar. Ik raapte de grootste steen op die ik kon vinden en hield die in mijn hand terwijl ik terugging en naast hem ging liggen.

Hij klom boven op me en ik hield de steen stijf in mijn hand. Ik tilde de steen op tot naast zijn hoofd en sloeg hem er toen uit alle macht mee recht tegen zijn slaap. Ik sloeg hem een keer en merkte dat hij duizelig werd. Ik sloeg hem nog een keer en ik zag hem tegen de vlakke gaan. Ik had plotseling de enorme kracht van een strijder. Ik wist niet dat ik die in mij had, maar wanneer iemand je probeert aan te vallen of te doden, dan heb je ineens heel veel kracht. Je weet niet hoe sterk je eigenlijk kunt zijn tot op dat moment. Toen hij daar lag, sloeg ik hem nog eens en zag hoe het bloed uit zijn oor vloeide.

Zijn vriend, die de vrachtwagen bestuurde, zag dit vanuit de cabine. 'Wat gebeurt daar verdomme allemaal achterin?' schreeuwde hij en hij zocht naar een plek in de struiken om de vrachtwagen neer te zetten. Ik wist dat als hij me te pakken zou krijgen, dit voor mij het einde zou betekenen. Toen de vrachtwagen vaart minderde, kroop ik naar het einde van de laadbak en ging klaar staan op de rotsblokken. Als een kat sprong ik op de grond. Toen rende ik voor mijn leven.

De vrachtwagenchauffeur was een oude man. Hij sprong de cabine uit en schreeuwde met schorre stem: 'Je hebt mijn vriend

vermoord! Kom terug! Je hebt hem vermoord!’ Hij jaagde me maar een klein stukje na door het miezerige struikgewas en gaf het toen op. Dat dacht ik tenminste.

De chauffeur ging terug, klom de vrachtwagen in, startte de motor en begon toen door de woestijn achter mij aan te rijden. De twee stralenbundels van de koplampen verlichtten de grond om mij heen en ik hoorde het geronk van de motor achter me. Ik rende zo snel als ik kon, maar de vrachtwagen kwam natuurlijk steeds dichterbij. Ik zigzagde en liep in een boog weer terug door het duister. Hij kon me niet in het zicht houden en uiteindelijk gaf hij het op en reed terug naar de weg.

Als een opgejaagd dier rende ik door de woestijn, toen door een bosachtig gebied, toen weer door de woestijn en ik had geen idee waar ik was. De zon kwam op en ik bleef rennen. Uiteindelijk stuitte ik op een andere weg. Hoewel ik misselijk van angst werd bij de gedachte aan wat er zou kunnen gebeuren, besloot ik weer te gaan liften, omdat ik wist dat ik zo ver mogelijk weg moest zien te komen van de vrachtwagenchauffeur en zijn vriend. Ik wist niet wat er met mijn belager was gebeurd nadat ik hem met de steen had geslagen, maar het laatste wat ik wilde was die twee weer ontmoeten.

Het moet wel een fraai gezicht zijn geweest hoe ik daar stond aan de kant van de weg in de ochtendzon. De doek die ik droeg was een smerig vod geworden. Ik had dagenlang door het zand gerend en mijn huid en mijn haar waren met stof bedekt. Mijn armen en benen zagen eruit als twijgen die bij harde wind zouden kunnen knappen en mijn voeten zaten zo onder de wonden dat ik gemakkelijk met een leproos had kunnen wedijveren. Ik stak mijn hand uit en hield een Mercedes aan. Een elegant geklede man stopte aan de kant van de weg. Ik kroop op de leren zitting en vergaapte me aan de luxe van de auto. ‘Waar moet je naartoe?’ vroeg de man.

‘Die kant op,’ zei ik en ik wees recht vooruit in de richting

waarin de Mercedes al aan het rijden was. De man opende zijn mond, waardoor zijn prachtige witte tanden te zien waren, en begon te lachen.